

יח א מ״י פ״א מהל' מלוה ולוה הלכה א' סמג עשין זה טו״ע ח״מ סימן ע סעיף א:
יט ב מ״י פ״ד מהלכות טו״ע ונטען הלכה ה' סמג שם טו״ע שם ס״י עה סעיף ג:
כ ג מ״י פ״ה הל' ט' סמג שם טו״ע שם סימן לו סעיף א:

דסחם יהודה וגליל.
אפילו בשעת שלום, בשעת
הירידה דמו. שאין שיירות
מנויות מוז לז, אלז בשאר
מלכויות אי איכא חירוס לז
הוא חוקה אלז בשעת
שלום הוא חוקה דלא
שיירות מנויות, והאי
דקאמר ר' אלז בשעת
חירוס שט, הכי קאמר
יהודה וגליל הרי הן כשעת
חירוס של שאר מלכויות
(ח:ת:)

[illegible]

פרס. פרעמיו חזיו שהוא נאמן בלא שצועה הואיל ואין שור שחוט לפניו דאשמועינן ברותא דלע"ג דמודה במקלטה פטור הואיל ואינו מוצעו: **אליבא דמאן.** מנאי פליגי בהא מילתא בשצועות (דף מז.), ואי אמר רבי יהושע הכי לא אחד מייניח הוא דלא כרבנן הא אמרי אפי' מוצעו וזה מודה במקלטה משיב אצידה הוא דתמן בשצועות¹ מנה לאבא צידך אין לך צידי אלא חמשים דינר פטור משום שהוא כמשיב אצידה ומאי אשמועינן רבי יהושע באין שור שחוט אפי' שור שחוט לפניו נמי נאמן ואי אליבא דר' אליעזר בן יעקב כי לא מצע ליה נמי האמר שצועה בעי: **ורבי אליעזר לית ליה משיב אצידה פטור.** מן השצועה בתמיה הא תקנתא דרבנן היא במס' גיטין (דף מה:): **הנוטל מניאה לא ישבע מפני מיקון העולם** וכיון דרי אינו מוצעו נמי מחייב ליה שצועה הרי אין לך משיב אצידה גדולה מזה ומייב: **אין נשבעין על טענת חרש שטות אקון.** משנה היא בשצועות: **טענת אחרים הוא.** ומאי פעמים דקאמר ומאי טענת עזמו: **אלא הכא דדרבה קא מיפלגי.** אלן לעולם בטוענו קטן ודקשיא לך אלן נשבעין על טענת קטן הני מילי בשטוענו קטן אינו נאמני לך וקרא (כתיב) כי יתן איש אל רעהו ולא קטן ומהאכל יליף לא בשצועות (מגד.) אבל הכא שצא בטענת אציו אית ליה לרבי אליעזר בן יעקב נשבעין ורבנן פליגי

ישבע מפני מיקון העולם ואית ספרים דגרסי הכי צהדיא ואין גרסה
לרבינו יצחק דמשיב אבידה פטור מדאורייתא מטעם מגו ולא מכח
דף נא. וס' דפריך וליה לרבי יצחק המונא מליאה כ"י ומשני הוא
קצ לית ליה משיב אבידה פטור והשתא אי מכח מתני' פריך הוה ליה
י כיון דמשני הוא דלמך כר"א בן יעקב א"כ ר"א לומר דר"א פליג
ין הכי נמי דלית ליה אלא מכח מגו פריך דפרישית: **אלא הכא**
לקי' הוא דנשבעין על טענת קטן ה"מ צבא טענתא עמלו אלא צבא
דכרי דלף צבא טענתא אצוי לית ביה ממשא אלא דכריה קמפילגי
דקשה דעיקר התיורן חסר מן הספר ועוד דצהגול קמא (ב"ק דף
צ"ה) ומניה שוין בגלות וה"ה דמהאי קרא ממעט נתנו כשהוא
אלה דה"פ לעולם בגדול מיירי אלא לא תימא דקרי ליה טענת עמלו
מעט טענת עמלו היא וה"ק ראב"י פעמים שאדם נשבע על מה
ובסוף שבעת הדיינין (שבעות דף מ.ב. וס') דתנן אבל נשבעין לקטן
גדול וקרי ליה קטן משום דלגבי לא דלצהו קטן הוא כדפרש
ה"ה על דצהדיא שמעתא גופא לא מוקשה על מהשנה אלא על כ"מ:
ש"ס חלל דרש' טעמא דקרא קא צבי רבה שפיר מפני מה אמרה תורה
או יגלף מהכא דלא אמרינן מגו ומשני דליו זה מגו דליו אדם

וְכֹפֶר הַכֹּל מִשְׁבִּיעַן אוֹתוֹ שְׂעוּת הִסֵּת מִשּׁוֹם דְּחוּקָה אֵין
 פִּיּוֹ צִפִּי זַעַל חֻבּוֹ וּמִשְׁנֵי לִשְׁתַּמּוּטֵי קִמְשַׁתְּמִיט אֱלֵמָא כְּזוֹפֶר
 מִתּוֹ מִ"מ קֶאֱמֵר הֵכָּה שְׁפִיר חֻקָּה דְּרֵאִין אֲדָם מַעֲזִי לְכַפּוֹר הַכֹּל כֹּל
 כֹּל כִּי אֵבֶל אֵין לְפָרֵשׁ דְּרֵבֵּה אֲמָא לְפִרְוִשֵׁי מִפְּנֵי מַה אֲמֵרָה תוֹרָה
 כְּזוֹפֶר הַכֹּל דֹּאס כִּן בִּמְקוֹם שִׁיכּוֹל לְהַעֲזִי אֲפִילוֹ כּוֹפֶר הַכֹּל חִיִּיב וּבִסְמוּךְ
 דְּמִשְׁבִּיעַ אֲדִירָה הוּא מִגּוֹ דֹּאס זַעַי כִּפּר הֵכָּה וְאֵם תִּתְּמֵר וּמִנְלָן כְּזוֹפֶר
 לְכֹפֶר הַכֹּל פְּטוֹר דֹּאס אֵיִרְטִירִךְ לְהִכָּה שְׁמַעְדִּים שְׁגַבֵּל וְהוּא
 הַיְּהוּדָאָה וְעוֹד מוֹדָה מִקְּמַת יֵשׁ לְהַשְׁבִּיעוֹ שְׁחִיב לוֹ מִמּוֹן שְׂהוּדָה וְעַל
 וְנוֹ: **חֻקָּה אֵין אֲדָם מַעֲזִי פִיּוֹ.** לֹא כְּמוֹ שֶׁפִּי בְּקוֹנְטֵרַס בְּהַגְזוֹל
 מַעֲזִי דֹאס כִּן בְּפִקְדוֹן מוֹדָה מִקְּמַת נְמִי יֵהָ פְּטוֹר בְּמִגּוֹ דֹּאס זַעַי כּוֹפֶר
 וְנוֹת מִסְרַחֵי לֶךְ כ' (שְׂעוּת דָּף עב:) דְּמִשְׁמַע דִּיאִירִי בְּפִקְדוֹן וּגְבִי סֵלַע
 אֵין נָא. (וְסֵם) דְּמוֹדָה מִקְּמַת חִיִּיב וְלֹא מֵהִימֵן בְּמִגּוֹ אֱלֵם אֲוִרִיתִּי דְּהֵיִינוּ כְּגוֹן
 וְרִיבִיתִּי אֵין אֲדָם מַעֲזִי הִיכָּה שְׁחִבְרִי מִכִּיר שְׁבַקְרוֹ וְאֵין לְהֵאֲרִיב: "

היהא משנה פריך אלא פריך ובי לית ליה מגו וכן משמע בהצחקין (יג) דאמר כר"א בן יעקב דאמר פעמים שאדם נשבע וכו' ופריך ור"א בן למימר ולית ליה לר"א בן יעקב המואל מציאה כדקאמר ארבי יתכן ו אמתימין א"כ מאי פריך ור"א בן יעקב לית ליה משיב אבידה פטור בדרבה קא מיפלגי. פירש בקונטרס לעולם בטוענו קטן ודקא קש בטענת אביו טענה חסודה היא וכי תימא מ"ט דרבנן דאין סברה לוי ונראה דמשום דקרי ליה טענת עצמו דחקו להעמיד בטוענו קטן לו קו: (שם) ממעטינן ותנו כשהוא קטן ותבצו כשהוא גדול עד שהאם גדול ותבצו כשהוא קטן דהיינו כגון שנתן לו אביו ותבצו בקטנותו משום דהודאת עצמו היא אלא בדרבה קמיפלגי ולרבנן דסברי דבצו שאתם מחשיבים טענת עצמו אבל לדידי דאינו מעין טענת אחרים ומפרש בבא בטענת אביו ורצ"י היא ההוא קטן נמי לאו דווקא הכא וקשה קצת דהוא ליה לאקשויי ולשנויי אמתימין דהתם כמו שמ' **מפני** מה אמרה תורה מודה במקצת הטענה ישובע. אפילו לרבנן כו' דאמאי לא מהימן בלא שבועה בשענו דאי צעי כפרה מעין לכפור ואף על גב דצפרק שבועת דהיינין (שם דף מ:) אלא אדם תובע אלא אם כן יש לו ופריך אדרבה חוקה דאין אדם מודה בכל נמי אדם מעין לכפור דאשמועינן קא משתמיט כמו במודה כן ולא הוי מגו דיותר בראון הוא מודה במקצת הטענה דאין מודה מקצת ולא כופר הכל וקאמר חוקה דאין אדם מעין לכך נאמן כן אמרנה אפיפאל לרבנן דבצנו מעין ופטור דאין מודה מקצת הטענה מה הכל פטור וליכא למימר מדאכטריך קרא לחייב שבועה בעד אחד כפי אינו יודע אלא י"ל דגזירת הכתוב היא דכי הוא זה משמע דבעינן כפי ידי כך מגלגל עליו שבועה כעין גלגול אבל כופר הכל נסתלק לגמרי (ד"ק דף ק.) דאין אדם מעין לפי ששעה לו טובה שהלוהו אבל בפסקין הכל ובכל דוכתא משמע דמודה מקצת חייב בפקדון גבי עשר גפנים הלויתני עליו ושתיס היה שוה (שם מג.) וגבי מציאה נמי אמרי' בהצחקין חוקה שאין האשה מעיזה פניה בפני בעלה שאין לאדם פנים לכפור ה